

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 150/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. K., R., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami Daňového úradu B., Daňového úradu S., Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska v B., Daňového riaditeľstva B. a Ústredím Sociálnej poisťovne B. v exekučnej veci vedenej proti nemu ako povinnému, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. K. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2006 doručená sťažnosť Ing. I. K., R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozhodnutiami Daňového úradu B., Daňového úradu S., Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska

v B. (ďalej len „ústredné daňové riaditeľstvo“), Daňového riaditeľstva B. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) a Ústredím Sociálnej poisťovne B. (ďalej len „sociálna poisťovňa“) v exekučnej veci vedenej proti nemu ako povinnému.

Sťažovateľ uviedol, že ešte v roku 1992 mu ako podnikateľovi bola za účelom nákupu technológie pekárne štátom schválená dotácia vo výške 1 610 000 Sk. Uvedené finančné prostriedky aj prostriedky spoločne nadobudnuté v manželstve investoval do výstavby pekárne, ktorú realizoval v B. Z technických príčin však pekáreň musela byť zatvorená, a keďže nedostatky neboli v stanovenej lehote (v priebehu roka 1992) odstránené, sťažovateľovi nebol zo strany kompetentných orgánov daný súhlas na jej prevádzkovanie.

Sťažovateľ ďalej konštatoval, že bez jeho súhlasu bolo zariadenie pekárne demontované a odvezené na neznáme miesto a technológia bola odcudzená. Stroje sa v roku 1996 našli v priestoroch J... B., kde pôvodne bola jeho pekáreň umiestnená a kde už vlastník nehnuteľnosti umiestnil vlastnú pekáreň. Sťažovateľ tak bol nútený technológiu prediť. Sťažovateľovi tak vznikla škoda, ktorú v sťažnosti vyčíslil celkom na 30 017 982 Sk (priamu aj nepriamu).

V sťažnosti, v ktorej sťažovateľ ako odporcov uviedol Daňový úrad B., Daňový úrad S., ústredné daňové riaditeľstvo, daňové riaditeľstvo a sociálnu poisťovňu namieta, že pri prerokovaní jeho veci tieto orgány nepostupujú bez zbytočných prietáhov a ich rozhodnutia považuje za nesprávne a nespravodlivé. V sťažnosti však tieto rozhodnutia nešpecifikuje, ani neuvádza, v čom vidí prietahy a v čom namieta nesprávnosť úradného postupu týchto orgánov. Iba v jedinom konkrétne uvádzanom konaní sp. zn. 604/350/14162/05/101/Ďur. (vedenom na Daňovom úrade B.) sa sťažovateľ cíti poškodený tým, že na základe exekučného rozhodnutia z 30. júla 1998 je mu po exekučných zrážkach poskytovaný starobný dôchodok len vo výške 2 600 Sk, čo je podľa neho menej ako je životné minimum. Výkonom exekučného rozhodnutia sú tak postihované rodiny jeho detí, na ktorých finančnú a materiálnu pomoc je odkázaný. Podľa sťažovateľa realizáciou exekučných zrážok prišiel za obdobie od roku 1998 do roku 2006 o celkovú sumu 850 000 Sk. Nakoniec sťažovateľ

namieta, že zodpovedné orgány pri vydávaní svojich rozhodnutí nezohľadnili rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny č. 457/203/12373/2004 o sociálnej pomoci určujúcej mieru funkčnej poruchy 40 % spôsobenej elektrickým šokom.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom daňových úradov ako štátnych orgánov v konaní v jeho veci, zakázal im pokračovať v porušovaní jeho práv, prikázal im ihneď bez zbytočných prietáhov vrátiť sťažovateľovi nezákonne odcudzené finančné prostriedky, okamžite prerušiť zrážky a vyplácať plný dôchodok, ako aj priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 850 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

Podľa obsahu sťažnosti je jej predmetom tvrdenie sťažovateľa o tom, že ním uvádzané orgány nepostupujú v jeho veci (pri vymáhaní pohľadávok voči nemu ako povinnému) bez zbytočných prietáhov, ich rozhodnutia, v dôsledku ktorých je ukrátený na svojom dôchodku titulom exekučných zrážok, považuje za nespravodlivé a nesprávne. V takomto postupe týchto orgánov vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia sa postupom správneho orgánu rozumie aj jeho nečinnosť.

Ako z obsahu, tak aj z petitu podania sťažovateľa je aspoň čiastočne zrejmé (sťažovateľ nešpecifikuje konania, rozhodnutia jednotlivých napadnutých orgánov), že ide o ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základných práv a slobôd predovšetkým konaním a rozhodnutiami orgánov štátnej správy (orgánov verejnej správy alebo správnych orgánov) v konaní súvisiacom s vymáhaním pohľadávok (v súvislosti s podnikateľskou činnosťou) voči sťažovateľovi.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého

rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Ak sa teda sťažovateľ domnieva, že postupom ním uvedených správnych orgánov boli porušené jeho základné ústavné práva, tak podľa čl. 46 ods. 2 druhej vety ústavy sa môže obrátiť na správny súd. Ak tento o jeho podaní meritórne nerozhodne bez toho, aby sa vyrovnal s otázkou, či sa vec týka ústavných práv, tak sa dopustí *denegatio iustitiae*.

Sťažovateľ v okolnostiach prípadu však napáda postup správnych orgánov, nie správneho súdu. Pretože rozhodnutie správneho orgánu vydané v daňovom konaní, konaní o sociálnom poistení, nie je z preskúmania súdov v správnom súdnictve vylúčené (II. ÚS 17/02), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal v správnom súdnictve podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku na ochranu svojho základného práva, ktorého porušenie namietal predmetnou sťažnosťou, účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označeného základného práva. Z obsahu sťažnosti sťažovateľa však nevyplýva, a ani sťažovateľ vôbec netvrdí, že sa doteraz domáhal na príslušnom súde ochrany svojho namietaného práva.

Nevyužitie tejto zákonnej možnosti ochrany základného práva sťažovateľa nemožno nahradiť sťažnosťou na ústavný súd, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd bol preto nútený sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Nedostatok právomoci ústavného súdu zaoberať sa sťažnosťou sťažovateľa nemožno odstrániť, preto ústavný súd ani nevyzýval sťažovateľa na odstránenie iných nedostatkov podania (nepresne a nedostatočne formulovaný petit, chýbajúce plnomocenstvo na zastupovanie advokátom).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2006